Якось вештався звільна столицею —
дві мармизи зопалу натовк,
опинившись потому в міліції,
я побачив її — скляк і змовк.

Вже не знаю, з якою потрібкою,
може, паспорт забрати простий, —
білолиця краса-молодичка... Я
побожився її віднайти.

Йшов за нею аж до передпокою...
Що їй скажеш? — бо ж я хуліган...
Для відваги хильнув — й синьоокую
запросив я в один ресторан.

Їй всміхались, дивились пронизливо,
що мені — хоч кричи "Караул"!
Заліпив я одному у фізію
лиш за те, що він їй підморгнув.

Я ікру їй на булки намащував,
гроші геть із кишені текли,
я такими піснями улещував,
на закінчення — он, "Журавлі"!

Обіцянками сипав, куражачись.
Я повторював щось — знов і знов:
"Я п'ять днів і не мислю покражею,
враз моя до безтями любов!"

Що життя моє втрачене — їй співав,
в шалик сльози і шмарклі ловив, —
а вона проказала: "Я вірю вам,
і за ціну домовимось ми."

Ой, сердешну, тоді довбонув її, —
закипіла образою кров:
зрозумів, що робила в міліції
моя "враз до безтями" любов...

© Лариса Іллюк. Переклад, 2011